

Рука стиска розпечену рушницю...

Дмитро Фальківський

Рука стиска розпечену рушницю
І вздовж межі за стрілом сипле стріл:
Немало з нас ніколи не проспиться,
Немало з нас не встане із могил...
Пройшли одні... Встелили шлях снопами,—
Снопамі тіл, одірваних голів,—
Тепер черга вмирать в житах за нами
Під зойк і плач розбуджених степів.
Холоне серце... Серце спорожніло...
А в голові одне: уб'ють, чи ні?
Лежиш мов камінь між колоссям спілим,
Неначе в полоні.
І слухаєш, як скаржиться колосся,
Що ворог з кулемета в жито: та-та-та,
Що не тому, хто сіяв, довелося
В снопи в'язать розстріляні жита.